

ne ogen lachend aan. Waar komt zij opeens vandaan? Ik kijk om mij heen, maar zie verder niemand, het is nog steeds intens stil.

Ik schat het meisje op nog geen drie jaar. Het enige dat zij draagt is een onderbroekje dat er zo gehavend uitziet dat het in 't verleden de biljetjes van minstens nog drie zusjes omsloten moet hebben.

Haar blote voetjes hebben kennelijk geen last van de stekelige naalden, waar zij op staat. Ze heeft haar handjes op de rug. Haar bolle naar voren gestoken buik steekt vreemd af tegen de twee iele beentjes eronder. Ze lacht nog steeds en als ik teruglach en "Dag meisje" tegen haar zeg, zegt zij met een licht piepstemmetje iets in de geest van:

"Eoeroporzjapatosj".

Ze herhaalt het een paar keer opdat ik vooral goed begrijp wat zij bedoelt.

"E-oero por zapatos?" zeg ik, waarop haar ogen nog groter worden, haar glimlach nog breder en haar hoofd heftig op en neer knikt. Ik ben er vaak voor gewaarschuwd. Moet je niet doen. Ze krijgen nooit genoeg. Maar ach, het kan geen kwaad, ze is alleen, ik laat mij verleiden en pak mijn portemonnee. Ik kijk met mijn nog slaperige ogen in de donkerte van mijn portemonnee en haal er twee eurostukken uit. Als ik weer opkijk en ze aan het meisje wil geven, staan er ineens vier kinderen om mij heen. Allemaal schamel gekleed. Allemaal breed lachend. Allemaal houden ze hun hand op. De oudste twee zijn jongens van twaalf of veertien jaar gewapend met een groot kapmes. Dit boezemt mij toch wel enige angst in. Wie weet zitten er nog een stel achter de bomen. Ik houd de biljetten in mijn portemonnee achter m'n hand zodat ze niet zichtbaar zijn en keer mijn hele portemonnee demonstratief om. Om te bewijzen dat ik niet meer geld heb.

"Momento," zeg ik. En ik pak uit mijn rugtas een zakje met snoepjes en geef ieder kind twee snoepjes. Gejuich gaat op uit de

kinderkelen en met veel herrie rennen ze uit het zicht. Het kleine meisje echter, is blijven staan. Haar handje nog steeds uitgestoken. Ik leg de twee euro in haar hand, ze mompelt wat en ook zij rent ervandoor. Ik kijk nog eens voorzichtig geheel rond mij heen, maar zie geen beweging meer. Alles is weer stil. Ik haal even diep adem, doe mijn rugzak weer om en ga op zoek naar het pad dat naar beneden voert, naar de bewoonde wereld.

Bovendien zet ik een berichtje in de buurtapp zodat alle appartementsbewoners op de hoogte zijn van de defecte lift D.

Van onze technische man heb ik intussen begrepen dat het liftbedrijf is gewaarschuwd en dat zij vandaag nog komen. Alles geregeld.

Na een uurtje ga ik nog eens bij de lift op de vierde etage kijken, of er iets veranderd is. Daar staat een oudere mevrouw hijnend over haar rollator gebogen.

“Ik woon op de vijfde, hijg, maar daar doet de lift het niet, hijg, nu ben ik met veel moeite naar de vierde gelopen, hijg, en hier doet hij het ook niet!”

“Nee mevrouw, op de derde, tweede en eerste doet hij het ook niet. Dat is dezelfde lift. U moet lift C nemen.”

“Lift C? Waar is die? Hoe kom ik daar?”

“Met uw rollator over de galerij lopen naar de andere hal, heel makkelijk. Ik wijs u de weg.”

“Heel makkelijk, noem dat maar makkelijk, ik betaal heel veel servicekosten en de lift doet het niet! Het is schandalig! Ik bel de burgemeester.”

“Ik vrees dat de burgemeester geen verstand heeft van de lift en zeker geen tijd voor onze lift.”

“Dan bel ik de politie! Jullie mogen mij niet met m'n rollator van de trappen af laten lopen. Dat is bij de wet verboden. Dat heeft mijn schoondochter zelf gezegd en die werkt bij de politie. Ze maakt daar wel schoon, maar weet er alles van. Pas op! Jullie zijn gewaarschuwd.”

Deze zinnen kwamen er zonder gehijg ononderbroken uit.

“Maar wij laten u toch niet van de trap lopen met uw rollator?”

“Oh nee, oh nee, waar ben ik dan? Ik sta hier toch op de vierde? En ik kom van de vijfde! Hoe ben ik hier dan gekomen? Ik ben van de trap gestrompeld met gevaar voor eigen leven! Ik had wel dood kunnen vallen. Weet u hoe oud ik ben? Zeven-en-zeventig!”